

Full diocesà

14 de gener del 2024

p4 —Oberta la matrícula de l'Institut de Ciències Religioses

p5 —Presa de possessió dels nous canonges de la catedral

«ESTIMA AL SENYOR, EL TEU DÉU...
I ESTIMA ALS ALTRES COM A TU MATEIX»
(Lc 10,27)

SETMANA DE
PREGÀRIA
PER LA
UNITAT
DELS
CRISTIANS

18 - 25 de gener **2024**

CONFERENCIA
EPISCOPAL
ESPAÑOLA

COMISIÓN EPISCOPAL PARA
LA DOCTRINA DE LA FE
Subcomisión Episcopal para
Relaciones Interconfesionales y Diálogo Interreligioso

«Aquí em teniu: “Déu meu, vull fer la vostra voluntat”»

Diumenge II durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu». Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir.

El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir».

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: “Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta”». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta».

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

(3,3b-10.19)

Salm responsorial

Aquí em teniu: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat».

[39]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos. No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiqueu-lo en el vostre cos.

(6,13b-15a.17-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu». Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?». Ells li digueren: «Rabí», que vol dir 'mestre', «on us allotgeu?». Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda.

Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir 'l'Ungit'. I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra».

(1,35-42)

«En aquell temps
Joan estava amb
dos dels seus
deixebles i, fixant-
se en Jesús que
passava, digué:
“Mireu l'anyell de
Déu”»

«Què busqueu?»

Marcel Nsanzineza, prev.

Com que l'Evangeli segons sant Marc que estem llegint enguany és breu, la litúrgia ens fa escoltar unes quantes pàgines de l'Evangeli segons sant Joan. El diàleg que ens relata el text d'avui és cridaner: «Què cerqueu?» ... «Rabbí —que vol dir Mestre— on us esteu?» ... «Veni i ho veureu». L'Evangeli està format per les paraules que ens posen en moviment. Paraules senzilles que ho canvien tot i porten els homes ordinaris a canviar les seves vides. També hi trobem mirades: la mirada de Joan sobre Jesús, la mirada de Jesús sobre els deixebles i després sobre Pere. Què busquem en ser cristians? ¿Felicitat, pau, curació, vida, veritat, seguretat, llibertat? Aquests dos deixebles de Joan Baptista, sens dubte, esperaven tot això, ho desitjaven. Però, davant de Jesús, amb la seva presència, la resposta d'ells és més senzilla, més modesta en aparença però de fet decisiva: «Rabbí —que vol dir Mestre— on us esteu? (on viviu?). No «Qui sou? Què veniu a fer, què ens oferiu, què ens prometeu?» Per a avançar cap a Jesús cal un desig, un desig polièdric, el desig més o menys clar que és possible una vida millor, que una vida més plena, més forta, més vigoritzadora no ens queda massa lluny, i que no hem de buscar una resposta ja feta, sinó estar preparats per a una experiència: «Veni i ho veureu.» «Veni i ho veureu» significa per a nosaltres dedicar temps a la pregària personal, a la lectura de la Paraula de Déu i a la meditació. També significa mantenir espais de pau i calma a l'església, a casa o enmig de la natura, on la presència de Déu es manifesta al nostre cor. La familiaritat amb Jesús és important en la recerca de Déu i per a les seves crides en la nostra vida quotidiana, en la nostra professió, en la vida matrimonial, en l'educació dels fills, en els projectes pastorals, en el nostre testimoni de fe, etc.

La imatge

De Betsaida, al llac de Galilea, arriba a la vora del Jordà, on Joan Baptista predicava i batejava. S'afegeix a una colla amb un interès semblant. Andreu devia ser inquiet, i no instal·lat: cerca. Amb un company obeeix la paraula de Joan: «Mireu l'anyell de Déu.» I se'n van darrere de Jesús. En tornar, parla amb el seu germà Simó de la joia de la trobada, i se l'emporta. Ara és apòstol.

Reliquiari de sant Andreu (segle XVII)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

15 dilluns

— Sant Pau, primer ermità
— Sant Maur (Maure o Mauri), abat
— Sts. Habacuc i Miquees, profetes
1S 15,16-23/Salm 42/Mc 2,18-22

16 dimarts

— Sant Marcel I, papa
— Sant Fulgenci, bisbe
1S 16,1-13/Salm 88/Mc 2,23-28

17 dimecres

— Sant Antoni Abat
1S 17,32-33.37.40-51/Salm 143/
Mc 3,1-6

18 dijous

— Santa Prisca, mr.
Comença octavari de pregàries per la unitat dels cristians
1S 18,6-9;19,1-7/Salm 55/Mc 3,7-12

19 divendres

— Sant Màrius
Beat Marcelo Spínola, bisbe
1S 24,3-21/Salm 56/Mc 3,13-19

20 dissabte

— Sant Fabià, papa
— Sant Sebastià, tribú romà
2S 1,1-4,11-12.17a.19.23-27/Salm 79/Mc 3,20-21

21 diumenge III durant l'any / Cicle B

Diumenge de la Paraula de Déu
— Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs.
— Santa Agnès, vg. mr.
Jn 3,1-5.10/Salm 24/1C 7,29-31/Mc 1,14-20

Oberta la matrícula per al segon quadrimestre de l'Institut Superior de Ciències Religioses

Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.

L'ISCRVic ha obert el període de matriculació per als estudis de batxillerat i llicenciatura en Ciències Religioses del segon quadrimestre del curs 2023-24. Es podrà formalitzar la matrícula del 8 al 25 de gener i el dilluns 5 de febrer començaran les classes i acabaran el 31 de maig. S'ofereixen assignatures, matèries i cursos oberts a tots els interessats en el fet religiós en general i en el cristianisme en particular, en relació i diàleg amb les diferents disciplines filosòfiques, humanístiques, teològiques, antropològiques i pedagògiques relacionades, amb modalitat tant per a estudiants ordinaris com per a oients. Es poden cursar tant al Seminari Vic, seu de l'ISCRVic, com al Casal de l'Església de Manresa.

Cal destacar que l'ISCRVic permet d'inscriure's en matè-

ries concretes i que per a aquest segon quadrimestre es destaca la formació «Art i patrimoni al bisbat de Vic», impartida per Marc Sureda Jubany. Aquesta matèria planteja un estudi dels conjunts artístics i patrimonials més importants de la diòcesi vigatana i dels instruments per a la seva gestió. D'altra banda, l'ISCRVic també destaca «La diòcesi de Vic i l'Església catalana a les portes del 1900: Morgades i Torras», assignatura conduïda per David Cao Costoya i que es tractarà de les convulsions en el canvi del segle XIX al XX. Particularment a Catalunya, fou una època de consolidació del catalanisme. Dos bisbes de Vic, Morgades i Torras, i el mateix bisbat en termes generals, van ser punts focals d'una època que tingué un gran pes en la definició de la catalanitat contemporània.

Presa de possessió dels cinc nous membres del capítol catedralici

Pere Oliva i March, prev.

El diimarts dia 2 de gener va tenir lloc a la catedral de Sant Pere de Vic, a l'espai del cor, la presa de possessió de cinc nous canonges.

En el marc de la pregària de sexta es recità aquesta hora canònica, introduïda per unes paraules del bisbe Romà i del degà del capítol, Mn. Joan Mir.

El prelat va ressaltar que la catedral és «un espai on l'acolliment és fonamental» i convidà els nous canonges a servir una estimació profunda al primer temple de l'Església diocesana. Cal tenir present l'Església d'orient a occident i eixamplar l'horitzó. Cal anar sempre més enllà del propi campanar.

El degà va afegir que els nous canonges han d'exercir el seu càrrec segons els estatuts canònics, recalcant que aquesta tasca s'ha d'entendre com un veritable servei a la cate-

dral. A continuació va llegir el nom dels cinc nous canonges, com també alguns trets de la biografia de cadascun.

Quins deures comportarà aquesta nova responsabilitat als canonges? Dignificar el culte de la catedral en la mesura de les seves possibilitats, participar en les reunions del capítol i practicar l'acolliment al temple.

Els nous canonges són:

Els molt il·lustres mossens Enric Garcia López, Carles Izquierdo Balmes, Josep Sala Subirana, Jorge Luis Salas Garriga i Félicien Mbonigaba.

Els desitgem que puguin exercir amb encert el seu nou servei, malgrat que per alguns serà difícil compaginar-lo amb el ministeri pastoral ordinari.

A punt per a celebrar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Delegacions episcopals d'Ecumenisme de Vic i Solsona

Què és l'ecumenisme?

L'ecumenisme, al qual el Concili Vaticà II va dedicar el decret *Unitatis redintegratio* (UR), és el diàleg amb els cristians d'altres confessions amb l'objectiu de promoure el restabliment de la comunió plena entre tots els cristians (UR, 1) per fidelitat a l'evangeli.

El mateix concili va dedicar la declaració *Notra aetate* (NE) a les relacions interreligioses, que cal no confondre amb l'ecumenisme. La primera iniciativa és el diàleg amb les altres religions no cristianes i cerca la promoció d'una cultura de pau i fraternitat entre tots els éssers humans (NA, 5).

Quina importància té el diàleg ecumènic?

El camí de l'ecumenisme en l'Església Catòlica comença amb el Concili Va-

ticà II, fruit d'un procés de conversió i d'aprofundiment evangèlic. En el Concili es van convocar per primera vegada cristians d'altres confessions, i les altres Esglésies van respondre-hi fent-s'hi presents. Aquesta presència deixava entreveure la imatge de la unitat de l'Església.

L'ecumenisme es fonamenta en la voluntat de Jesucrist, manifestada en la pregària pels seus deixebles la nit del Sant Sopar: «Que tots siguin u, com vós, Pare, esteu en mi i jo en vós» (Jn 17,21a).

Fruit d'aquesta sensibilitat del Concili va sorgir el UR, que mostra no solament la necessitat inajornable de la unitat dels cristians sinó que també anima al diàleg per a caminar cap a la reconciliació.

Els catòlics reconeixem els cristians d'altres confessions com a germans

que, malgrat els desacords doctrinals existents, compartim moltes coses de la mateixa fe. Ens uneix el fet de ser deixebles de Jesucrist i de compartir un mateix Credo. Tots els cristians

El lema d'enguany és
«Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix»
(Lc 10,27)

participem d'una única religió, donat que un mateix baptisme ens incorpora a Jesucrist i, si bé no podem participar en la mateixa taula eucarística, sí que podem escoltar la mateixa Paraula i pregar units.

El diàleg ecumènic es pot expressar de diferents maneres i a diversos nivells: relacions institucionals protocol·làries entre autoritats i institucions religioses, diàleg teològic entre experts sobre els punts controvertits per a superar malentesos i avançar cap a la unitat, relacions personals entre fidels en diversos àmbits.

I a la nostra parròquia, què podem fer? Des de les parròquies es pot i es deu promoure la relació quotidiana entre els fidels de les diverses confessions cristianes, que es pot concretar en pregàries ecumèniques, trobades de formació, acció caritativa, iniciatives per a tenir cura de la casa comuna, col·laboracions en la promoció de la justícia... Les recents onades migratòries fan que als nostres pobles hi hagi cristians ortodoxos i cristians protestants. És necessari confessar junts Jesús, viu entre nosaltres, que ens estima i dona sentit a la nostra vida, més encara en un món sovint materialista i no creient. A les escoles i en els espais públics cal manifestar que tenim un tresor: Jesús viu, que ens reevela el Pare i ens dona l'Esperit Sant. És necessari crear llaços d'amistat i acolliment, com també testimoniar la fe comuna.

Els textos de l'octavari d'enguany

El lema de l'octavari d'enguany és «Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27). Els materials han estat preparats per un equip ecumènic de Burkina Faso,

coordinat per la comunitat local de Chemin Neuf.

L'amor és l'ADN de la fe cristiana. Déu és amor. La nostra identitat comuna es troba en l'experiència de l'amor de Déu (cf. Jn 3,16) i revelem aquesta identitat al món amb la manera com ens estimem els uns als altres (cf. Jn 13,35). En el text seleccionat per a l'octavari d'enguany, Jesús referma l'ensenyament jueu tradicional recollit en els llibres de la Llei: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,5) i «estima els altres com a tu mateix» (Lv 19,18b).

La qüestió que planteja el mestre de la llei a Jesús: «I qui són els altres que he d'estimar?», era una qüestió controvertida, ja que al llarg del temps la interpretació d'aquest manament havia anat canviant i «els al-

tres» era un col·lectiu cada cop més reduït, fins a incloure només aquells que pertanyien al mateix grup. Jesús respon a aquesta pregunta amb una paràbola que mostra un amor que s'estén molt més enllà dels límits esperats pel mestre de la llei.

Els cristians som cridats a actuar com Crist, a estimar com el Bon Samarità, a mostrar misericòrdia i compassió envers els necessitats, independentment de la seva identitat religiosa, ètnica o social. El que ens impulsa a ajudar l'altre no és allò que hi tenim en comú, sinó l'amor al proïsme. Aquesta visió, però, no està de moda en el món d'avui. Els cristians podem ser sal i llum en el nostre món si som capaços de convertir-nos en proïsme, a l'estil del bon samarità de l'Evageli, i aprenem a estimar-nos els uns als altres deixant de banda les nostres diferències.

2024: any de la pregària vers el Jubileu del 2025

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els fulls del calendari passen ràpidament, ja som en el 2024, any en què hem d'intensificar la nostra preparació per al Jubileu ordinari del 2025. El papa Francesc, seguint el costum de l'Església, convoca aquest any jubilar com un temps de gràcia i de misericòrdia per a tot el poble sant de Déu. La celebració del jubileu es caracteritza pel perdó dels pecats i, en particular, per la indulgència plenària, expressió de la misericòrdia divina, per mitjà de l'Església, dipositària de la gràcia a favor de la humanitat. El primer any sant fou celebrat en 1300, promulgat per Honori III, i era voluntat d'aquest pontífex que se celebrés cada cent anys. Però, a fi que la gràcia arribés a diverses generacions al llarg del temps, la cadència va passar a la cinquantena i després als vint-i-cinc anys, com ara ho celebrem. Recordem que el darrer jubileu fou l'any 2000, amb grans records per als qui el vam celebrar.

Un any per a recuperar el desig d'estar en presència del Senyor, escoltar-lo i adorar-lo

«Testimonis de l'esperança» és el lema escollit per al pròxim any sant. En paraules del Papa: «Hem de mantenir encesa la flama de l'esperança que ens ha estat donada, i fer tot el possible perquè cada un de nosaltres recuperi la força i la certesa de mirar el futur amb una ment oberta, un cor confiat i una mirada àmplia. El propinent Jubileu pot ajudar molt a restablir un clima d'esperança i confiança, com a signe d'una nova renai-xença que tots intuïm com a urgent.» A la nostra diòcesi acabem de cloure el *Sínodo per l'esperança*, el qual tenia com a idea força la necessitat de recuperar l'esperança per a portar-la a la nostra societat, tan necessita-

da d'horitzons oberts i així fugir de la buidor del sense sentit de la vida. No perdem, doncs, les intuïcions que es fan presents en els decrets sinodals.

El desig de Francesc, papa, és que el 2024 es pugui dedicar a una gran «simfonia» d'oració; principalment, per a recuperar el desig d'estar en presència del Senyor, escoltar-lo i adorar-lo. Un any intens d'oració per a preparar els cors a rebre l'abundància de gràcia, «fent del *pare-nostre*, la pregària que Jesús ens ensenyà, el programa de vida dels seus deixebles». Retornant als decrets sinodals, farem bé de mirar aquells que hi ha sota l'epígraf *Promptes al gust de la pregària* (37-39), que ens recorden la parròquia com a «escola de pregària», així com la importància de l'oració, relació viva amb Déu, ajudant-nos a redescobrir la litúrgia de les hores, l'adoració eucarística i el sant rosari de la Verge Maria.

